

Розділ 1

За вікном кружляв сніг і мерехтливою завісою падав додолу. Над землею панувала тиша, снігопад приглушив усе навкруги, а тепло розпаленої жаровні наповнювало кімнату м'яким, тихим мирним сяйвом.

Емі хотілось би насолодитися спокійним вечором, але тривога не давала розслабитись. З різноманітних предметів на столі вона обрала моток білої тканини.

На підлозі перед нею сидів Юмей. Його голий торс розповідав про перенесену битву. Дивлячись на рвані рани від драконячих пазурів і темні синці від нищівних ударів, вона відчувала, як у неї стискається шлунок. Такі травми прикували б людину до лікарняного ліжка, але *йокаї* були значно міцніші. А Юмей, ворон-йокай, відомий широкому загалу як Тенгу, а вузькому — як принц тіней, був міцнішим за багатьох.

Емі притисла один кінець бинта до його плеча. Вона вже двічі впускала моток і мусила починати заново, бо пов'язка не трималася й сповзала. Він терпляче чекав і мовчав — на диво незвично для його, зазвичай, запальної вдачі.

Зараз, уже з куди більшою впевненістю, ніж під час першої спроби, вона обгорнула багряно-фіолетові синці та чотири глибокі порізи на його ребрах і зав'язала бинт. Торкатися його взагалі було досить дивно. На відміну від Широ, який регулярно й навмисно втручався в її особистий простір, Юмей рідко допускав будь-який фізичний контакт. Попри це, щойно її початкове

збентеження минуло, вона відчула, що вони доволі вільно взаємодіють між собою. Емі не знала, чи це тому, що їй стало комфортніше поруч із ним, чи тому, що він став більш розслаблений в її присутності.

Коли Емі взяла другий моток, Юмей простягнув руку, і вона почала перев'язувати її від плеча до ліктя, прикриваючи напівзагоєні рани від ікл Орочі на його біцепсі. У процесі Емі подумки сперечалася сама з собою. Чи справді їй хотілось перевірити його терпимість до неї?

— Як почувашся? — тихо спитала вона.

Він підвів очі. Блідо-срібні райдужки, обрамлені чорним, які бачили стільки ж, скільки приховували, завжди змушували її нервувати.

— Нормально.

Єдине слово прозвучало сухо й роздратовано, як вона й очікувала. Тенгу був гордим йокаем, і прийняти допомогу чи навіть дозволити їй побачити рани було для нього нелегко. Він волів би, щоб ніхто не знав, що його силу було підірвано, не кажучи вже про те, щоб це обговорювати.

Вона ще кілька разів обмотала його руку бинтом.

— Ти одужуєш так, як хотів би? Я можу ще чимось допомогти?

— Ні, — так само відповів він.

Емі закріпила пов'язку, не здивована, що спроба вивудити інформацію виявилась марною.

— Ти відновлюєшся набагато повільніше за Сусаноо. Чому?

Сусанно покинув Аджісай ще вдень. Його рани були майже такі ж серйозні, як і в Юмея, але одужав він набагато швидше. На той час, коли він покидав постійний двір, його колись глибокі рани перетворилися на рожеві лінії на шкірі. Порівняно з цим швидкість зцілення Юмея викликала в Емі стурбованість.

Юмей відвів руку та відірвав зубами надлишок бинта, на мить оголивши гострі ікла. Тоді кинув клапоть на стіл.

— Я не куніцукамі.

Від скупкої відповіді кутики її губ опустились. Емі прекрасно знала, що Юмей і Сусаноо не були рівні. Сусаноо був не звичайним йокаем. Він був куніцукамі бурі — одним із чотирьох земних богів, які правили йокаями.

Вона глянула у дальній кінець кімнати, де з-поміж ковдр на вузькому футоні виднілось біле волосся і пара лисячих вух. Формально Шіро теж був куніцукамі, але через прокляття, яке зв'язувало його силу і спогади, йому бракувало того прадавнього духу, який мали Юмей і Сусаноо. Утім, час від часу безсмертний бог, який спав усередині Шіро, визирав назовні, і ці проблиски його справжнього єства неабияк тривожили Емі.

Зосередившись на Юмеєві, вона простягнула руку. Він пильно подивився на неї — попередження припинити допитуватися — і подав їй другий зап'ясток. Емі взяла клаптик бинта і перев'язала сліди від укусів на його передпліччі.

— Ти повільно зцілюєшся тому, що занадто довго знаходишся далеко від дому? — вона міцніше стиснула його зап'ясток. — Тобі потрібно повернутися?

Юмей висмикнув руку, його сила була значно більшою за її.

— Немає нічого ганебного у тому, щоб повернутися додому на кілька днів і відпочити, — наполегливо промовила вона. — Якщо ти швидше відновиш свої сили, тоді так і зроби.

Його погляд став крижаним, і вона зіщулилась. З гордовитими чоловіками й так було складно, а йокаї взагалі накопичували своє самолюбство цілими *століттями*.

— Ти не знаєш, коли зупинитися, — пробурмотів сонний голос з іншого кінця кімнати. — Правда, маленька міко?

Широко позіхаючи і прищулюючи лисячі вуха, Шіро підвівся й сів на футоні.

— Ти, — сказав він, вказуючи на Юмея, — нічого не кажи. Вона просто за тебе хвилюється. — Тоді він вказав на Емі: — А ти перестань його діставати. Якби йому потрібно було повернутися додому, він би вже це зробив.

— Я його не діставала, — пробурмотіла Емі.

— Ти така ж надокучлива, як і кіцуне, — сказав їй Юмей, підвівшись на ноги та підхопивши своє чорне *косоде*. Він накинув його на перебинтований торс і вийшов з кімнати. Двері з різким клацанням зачинилися за ним. Мабуть, він був не настільки терпимий до неї, як їй здалося.

Пхикнувши, Шіро плюхнувся назад на футон і затулив обличчя рукою від тьмяного світла.

— Хоч це і весело, тобі краще його не дратувати.

— Я і не намагалась його дратувати, — вона поправила на столі засоби першої допомоги, намагаючись подолати зніжковість. — Ти сам казав мені, що він слабне, коли так довго знаходиться далеко від своїх гір.

— І він знає це краще за всіх. Йому не потрібно, щоб ти нагадувала.

— Чому тоді він не повертається додому?

— Немає необхідності. Навіть поранений він цілком може впоратись із більшістю противників.

— А як щодо тих, з якими не може?

— Якщо з'явиться Ідзанами, то виберемося ми з тобою живими чи ні, залежатиме від присутності Юмея, тож він нікуди не піде, — Широ прибрав руку від обличчя і, побачивши стривожений вираз, самовдоволено всміхнувся. — Однак перейматись не варто, оскільки *ками* не може увійти до Цучі.

Від самої згадки про Ідзанами, амацуками землі, яка неодноразово намагалася вбити Емі, у неї кров похолола у жилах.

— Тут все одно не дуже безпечно, — зазначила вона. — Ми надто близько до місця, де був ув'язнений Сусаноо.

— Ось чому нам потрібно забиратися звідси, шойно він повернеться, — Широ знову позіхнув. — Він казав, що це буде післязавтра.

Оскільки Юмею було потрібно ще кілька днів, щоб одужати, Сусаноо відлучився, щоб владнати деякі справи куніцуками. Після п'яти років ув'язнення він, мабуть, цінував можливість почати збирати уламки свого життя.

Якщо Емі й мала панікувати, то це через їхню наступну місію. Всього за кілька днів вони вирушать на схід до островів Сабутен, де Сарутахіко, куніцуками гір, перебував у полоні під охороною Цукійомі. Емі не знала, чи був амацуками води справжнім ворогом. Можливо, Ідзанами обдурила Цукійомі та маніпулювала ним, як багатьма іншими?

Четверо амацуками, правителі всіх камі, мали би бути союзниками Емі. Щоб спуститися з небесного царства, амацуками потрібно було смертне тіло, яке б прийняло його дух, і Емі була якраз таким вмістищем: *камілакарі*, якій судилося прийняти Амагерасу, амацуками вітру.